

Rapport

Datum: 30 januari 2007

Rapportnummer: 2007/014

Klacht

Verzoeker, destijds werkzaam als huisarts, klaagt erover dat een met name genoemde inspecteur van een regionale inspectie voor de gezondheidszorg beroep heeft ingesteld tegen een beslissing van het regionale tuchtcollege waarbij aan een collega huisarts van verzoeker een maatregel was opgelegd terwijl de inspecteur en de collega huisarts in hun persoonlijk leven contacten met elkaar hadden.

Daarnaast klaagt verzoeker over de wijze waarop de Inspectie voor de Gezondheidszorg heeft gereageerd op zijn brieven van 7 maart, 10 maart, 28 maart, 29 juni, 20 juli en 22 juli 2004.

Beoordeling

I. Inleiding

1. Op 10 februari 2000 deed K., collega huisarts en voorzitter van de huisartsengroep waaraan ook verzoeker deelnam, telefonisch melding bij de desbetreffende regionale inspectie voor de gezondheidszorg van het disfunctioneren van verzoeker. Naar aanleiding van de melding stelde de inspectie een oriënterend onderzoek in. Op 5 oktober 2000 deelde de inspectie verzoeker mee dat het onderzoek naar aanleiding van de melding tussentijds was beëindigd omdat geen aanwijzingen waren gevonden dat verzoekers praktijkvoering als huisarts niet aan de professionele standaard voldeed en dat er geen aanwijzingen waren voor een ernstige bedreiging van de gezondheidszorg, dan wel dat het belang van een goede kwaliteit van de gezondheidszorg in het geding was. Met verder onderzoek door de inspectie zou het algemeen belang niet zijn gediend.

2. Op 17 februari 2001 diende verzoeker bij de Raad voor de behandeling van tuchtzaken in eerste aanleg van de Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst een klacht in tegen K. De klacht hield, zakelijk weergegeven, in dat K. oncollegiaal was opgetreden door verzoeker aan te melden bij de inspectie zonder dat K. zijn kritiek op verzoeker vooraf met verzoeker had besproken. De raad deed uitspraak op 12 september 2001 waarbij de klacht gegrond werd bevonden, aan K. een berisping werd opgelegd en K. werd veroordeeld in de door verzoeker gemaakte kosten van rechtsbijstand tot een maximum van f 2.000. Verder bepaalde de raad dat de uitspraak, onder voorbehoud van de goedkeuring daarvan van de Raad van Beroep, zou worden bekendgemaakt door aanbieding voor publicatie aan Medisch Contact.

3. Op 26 april 2001 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman met een klacht over de wijze waarop de inspectie was omgegaan met de melding van K. De Nationale ombudsman bracht rapport uit op 26 juni 2002 (rapport 2002/196). In dit rapport kwam hij tot het oordeel dat de inspectie op een aantal procedurele punten niet juist had gehandeld. De minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport bood verzoeker in een brief gedateerd

20 augustus 2002 verontschuldigen aan voor de gemaakte fouten. Verder had de Inspecteur-generaal voor de Gezondheidszorg over het onderzoek naar aanleiding van de melding nog een gesprek met verzoeker. In oktober 2004 had verzoeker opnieuw een gesprek met de Inspecteur-generaal over de melding van K., over een voorgenomen publicatie van de inspectie over meldingen alsmede over de bevoegdheden van een inspecteur. Bij dit gesprek was tevens aanwezig P., secretaris van de klachtadviescommissie van de Inspectie voor de Volksgezondheid. De inhoud van dit gesprek werd schriftelijk bevestigd door P. op 6 december 2004. Ook hierna wendde verzoeker zich met de kwestie of met daarmee samenhangende kwesties met enige regelmaat zowel telefonisch als schriftelijk tot de Inspecteur-generaal voor de Gezondheidszorg, tot W., en tot andere medewerkers van de regionale inspectie. In september 2005 verzocht verzoeker het College Bescherming Persoonsgegevens om te bemiddelen bij zijn verzoek aan de inspectie om inzage in zijn dossier.

4. Over het naar zijn mening discutabele artikel 73, eerste lid, onder c, van de Wet individuele beroepen in de gezondheidszorg (zie Achtergrond, onder 1.) schreef verzoeker vanaf 2004 diverse instanties en personen aan waaronder de Tweede Kamer en de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. In dit verband klaagde verzoeker bij het ministerie over uitlatingen van de minister in een schrijven aan de Tweede Kamer.

II. Ten aanzien van het instellen van hoger beroep

Bevindingen

1. Op 25 juni 2002 diende verzoeker bij het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Eindhoven een klacht in over K. De klacht behelsde, zakelijk weergegeven, het verwijt, dat K. zonder enige vorm van anamnese of onderzoek en zonder verzoeker daarvan persoonlijk of schriftelijk op de hoogte te stellen, aan verzoeker het beeld had toegedicht van onder meer een manische depressie, dat K. het stigmatiserende karakter van deze stellingneming had versterkt door de toevoeging dat bij verzoeker sprake was van een gebrekkig of zelfs afwezig ziekte-inzicht en dat K. deze zienswijze omtrent de persoon en het functioneren als huisarts van verzoeker vervolgens buiten diens medeweten als een officiële melding ter kennis had gebracht van de Inspectie voor de Gezondheidszorg. Het college deed uitspraak op 24 april 2003 waarbij de klacht gegrond werd verklaard en K. een geldboete werd opgelegd van € 2.250. Het college overwoog daarbij onder meer het volgende:

“Verweerder heeft als arts gehandeld in strijd met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg. Bij de keuze van de op te leggen maatregel neemt het college in aanmerking dat verweerdere optreden de collegiale samenwerking (...) onder zware druk heeft gezet. Die samenwerking is met name in de huisartsgeneeskunde, waar steeds meer parttime wordt gewerkt, wat veel overdrachtsmomenten tot gevolg heeft, van groot belang. Het onder druk zetten van die samenwerking kan een groot nadeel

betekenen voor de gezondheidszorg. Daarbij neemt het college ook in aanmerking dat verweerder door zijn actie de goede naam van verzoeker ernstig heeft beschadigd. Het meent daarom dat niet kan worden volstaan met een van de lichte tuchtrechtelijke maatregelen, doch dat een geldboete moet worden opgelegd.”

2. Tegen deze beslissing tekende K. beroep aan bij het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg. Ingevolge artikel 73 van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg tekende ook W., in zijn hoedanigheid van senior inspecteur voor de Gezondheidszorg bij de desbetreffende regionale inspectie, beroep aan tegen deze beslissing (zie Achtergrond, onder 1.). Dit beroep hield, kort samen gevat, in dat de bestreden beslissing op niet aanvaardbare wijze het fenomeen ‘conspiracy of silence’ bevorderde: het was K. erom te doen geweest zijn bezorgdheid over het functioneren van een collega ter advisering aan de inspectie voor te leggen en een dergelijke melding behoort - als in het belang van de patiëntenzorg - niet tuchtrechtelijk te worden afgestraft, aldus de inspecteur.

3. Het centrale tuchtcollege deed uitspraak op 29 april 2004 waarbij de beslissing waarvan hoger beroep werd vernietigd en K. een waarschuwing werd opgelegd. Het college overwoog daarbij onder meer, dat het meedelen van de bezorgdheid over het functioneren van zijn collega aan de Inspectie voor de Gezondheidszorg geen aanleiding kan geven tot een tuchtrechtelijk verwijt aan K. en dat in zoverre het betoog van de inspecteur dat de beslissing in eerste aanleg kan bijdragen tot wat pleegt te worden aangeduid als ‘conspiracy of silence’, doel trof. Het centrale tuchtcollege achtte het wel tuchtrechtelijk verwijtbaar dat K. zonder enige vorm van anamnese of onderzoek tot het oordeel was gekomen dat bij verzoeker sprake was van een gebrek aan ziekte-inzicht.

4. Bij brief van 25 april 2005, aangevuld met zijn brieven van 8 juli, 6, 15 september en 3 oktober 2005, verzocht verzoeker de Procureur-generaal van de Hoge Raad om cassatie in het belang der wet in te stellen tegen de beslissing van het centrale tuchtcollege van 29 april 2004. Verzoekers bezwaar richtte zich op het gebruik van W. van zijn beroepsmogelijkheid ex artikel 73 van de Wet individuele beroepen in de gezondheidszorg (BIG). Verder had verzoeker er bezwaar tegen dat bij de beroepsinstantie in beginsel wordt uitgegaan van in eerste aanleg vastgestelde feiten, voor zover niet aangevochten in beroep (zie Achtergrond, onder 1). De Procureur-generaal berichtte verzoeker in zijn brief van 5 oktober 2005 niet te voldoen aan dit verzoek. Hij stelde daarbij onder meer het volgende:

“De bevoegdheid tot het instellen van hoger beroep die aan de Inspectie wordt toegekend in artikel 73 van de Wet BIG is gegeven in het algemeen belang van de volksgezondheid. Met het marginaal toetsen van het gebruik van deze beroepsmogelijkheid wordt dus bedoeld dat de rechter niet ten volle nagaat of de Inspectie met het instellen van beroep het algemeen belang van de volksgezondheid beoogt te dienen, maar dat de rechter daar in beginsel vanuit gaat, tenzij blijkt dat de Inspectie bijvoorbeeld uitsluitend beroep instelt

met een geheel ander doel. In dit geval is naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege niet gebleken dat de Inspectie misbruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid tot het instellen van beroep op grond van art. 73 Wet BIG. Uit het door u toegezonden dossier blijkt dit overigens ook niet.”

Verzoekers nadere brieven aan de Procureur-generaal leidden niet tot wijziging van het standpunt. In zijn brief d.d. 11 november 2005 deelde de Procureur-generaal onder meer nog mee dat in het onderhavige geval voldoende vaststond dat K. met het instellen van het beroep beoogde te handelen in het algemeen belang van de volksgezondheid en dat daarmee tevens voldoende vast stond dat geen sprake was geweest van misbruik van bevoegdheid.

5. In zijn verzoekschrift aan de Nationale ombudsman stelde verzoeker dat W. en K. elkaar zeer goed kenden van de sportvereniging X waarvan hun beider kinderen lid waren. W. was voorzitter geweest van de sportvereniging en de echtgenote van K. was, ook ten tijde van het voorzitterschap van W., actief betrokken geweest bij de vereniging terwijl zij verder, nadat W. zijn bestuursfunctie had neergelegd, tot het bestuur van de vereniging was toegetreden. De echtgenote was (ook) bekend onder de naam van haar echtgenoot. Verzoeker legde stukken over waaruit dit bleek. Volgens verzoeker was W. dan ook partijdig en had hij om persoonlijke redenen beroep ingesteld tegen de uitspraak van het regionale tuchtcollege en niet, zoals door de minister en K. gesteld, om redenen van algemeen belang. Hij stelde hieromtrent:

“(W; N.o.) heeft dan ook naar mijn mening oneigenlijk gebruik gemaakt van haar (bedoeld wordt: zijn; N.o.) recht om in hoger beroep te gaan. Hij heeft zijn partijdigheid verscholen achter het algemeen volksgezondheidsbelang om een goede kennis van hem te verdedigen”.

6. In reactie op dit onderdeel van de klacht deelde de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport onder meer mee dat bij de afweging of tegen een uitspraak van een tuchtcollege beroep moet worden ingesteld nooit slechts één inspecteur is betrokken, maar het hele team regionale inspecteurs alsmede de afdeling juridische zaken van de hoofdinspectie. Persoonlijke voor- of afkeuren van één inspecteur kunnen dan ook geen rol spelen, aldus de minister. Dat in dit geval beroep was ingesteld vond zijn oorzaak in een strikt juridische en principiële afweging van de uitspraak van het regionale tuchtcollege, namelijk het recht van collega-beroepsbeoefenaren om melding te doen bij de inspectie en het recht dan wel de plicht van de inspectie om dergelijke meldingen in behandeling te nemen, aldus de minister.

7. In reactie op dit onderdeel van de klacht deelde W. onder meer het volgende mee:

“...Zonder enig voorbehoud maak ik u kenbaar dat mijn handelen als inspecteur in deze kwestie op geen enkele wijze beïnvloed is geweest of beïnvloed heeft kunnen worden,

door een persoonlijk contact tussen mij met voornoemde huisarts. Dit eenvoudigweg omdat er geen persoonlijk contact was.

Het is juist dat ik afgelopen jaren voorzitter was van (sportvereniging X; N.o.) en het blijkt inderdaad zo te zijn dat beiderzijds de kinderen bij deze club hun sport beoefenen. Bij (sportvereniging X; N.o.) zijn evenwel 1500 ouders (van jeugdleden) betrokken, met slechts een klein deel daarvan ben ik in contact gekomen en wat betreft de desbetreffende huisarts was dat niet het geval. Wel heb ik de echtgenote van (K; N.o.) enige malen ontmoet (omdat zij zich actief inzet voor de vereniging), overigens zonder me te realiseren dat het hier de echtgenote van de desbetreffende huisarts betrof, daar zij zich van haar meisjes naam bedient (...). Eerst pas na mijn vertrek als voorzitter heeft het nieuwe bestuur (de echtgenote van K; N.o.) in haar gelederen opgenomen; ik heb aldus nooit gelijktijdig met haar in het bestuur gezeten, noch bemoeienis gehad met haar benoeming. Ook uit dien hoofde bestond er geen persoonlijk contact.

Voor zover ik me kan herinneren heb ik de desbetreffende huisarts voor het eerst gezien (of als zodanig herkend) toen de besluitvorming over het hoger beroep reeds lang genomen was. Ik meen me te herinneren dat dat inderdaad op de (sportvereniging X; N.o.) was en dat ik daarbij dacht: "dus dat is (K; N.o.)". Met andere woorden: door het hoger beroep ben ik (K; N.o.) gaan (her-)kennen, niet andersom.

Overigens zij nog opgemerkt dat de besluitvorming om een tuchtzaak aanhangig te maken, dan wel in hoger beroep te gaan, nooit een solistische aangelegenheid is voor de betreffende inspecteur. Ook in dit geval is het besluit daartoe in de teamvergadering van inspecteurs genomen op basis van consensus en in samenspraak met de juridische dienst van de inspectie. De Inspectie voor de Gezondheidszorg is in hoger beroep gegaan uit overwegingen aan het algemeen belang ontleend en is vervolgens daarin gehonoreerd door de appelrechter. Voor mijzelf was het overigens de derde keer dat ik als inspecteur een beroepsprocedure aanhangig maakte bij het Centrale tuchtcollege zonder als partij in eerste aanleg bij de casus betrokken te zijn geweest. Aldus gebeurt het niet vaak dat als inspecteur in appel wordt gegaan (zonder voorafgaande betrokkenheid), doch een uitzondering is het niet."

8. In reactie hierop liet verzoeker onder meer weten dat het vrijwel uitgesloten was dat geen sprake was van persoonlijk contact aangezien, W. en K. niet ver van elkaar hadden gewerkt en dicht bij elkaar woonden, zowel sportvereniging X als de ouders van de jeugdleden van de sportvereniging grote waarde hechtten aan onderling contact en, de echtgenote van K. zeker niet alleen met haar eigen naam bekend was binnen de vereniging maar ook met de naam van haar echtgenoot.

Beoordeling

9. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.

10. Het betoog van de Procureur-generaal bij de Hoge Raad in antwoord op het verzoek om cassatie kwam er kort gezegd op neer dat de bevoegdheid van de inspectie tot het instellen van beroep is gegeven in het algemeen belang van de volksgezondheid, dat de rechter bij de toetsing van het gebruik van die beroepsmogelijkheid er in beginsel vanuit gaat dat dit algemeen belang is gediend en dat, nu de inspecteur ontvankelijk was verklaard in zijn beroep, dit betekende dat de rechter niet was gebleken dat het beroep was ingesteld met een ander doel dan het algemeen belang van de volksgezondheid, dat in het onderhavige geval voldoende vast stond dat W. met het instellen van het beroep beoogde te handelen in het algemeen belang van de volksgezondheid en dat daarmee tevens voldoende vast was komen te staan dat geen sprake was geweest van misbruik van bevoegdheid.

11. Zonder aan dit betoog afbreuk te doen, moet worden opgemerkt dat een inspecteur die op grond van artikel 73 van de Wet individuele beroepen in de gezondheidszorg (zie Achtergrond, onder 1.) beroep instelt in een zaak wel de schijn van partijdigheid op zich kan laden wanneer hij met een van de partijen een dusdanig persoonlijke band heeft dat de noodzakelijke onpartijdigheid in gevaar zou kunnen komen. Om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden dient het beroep - dat nooit de aangelegenheid is van slechts één inspecteur - in zo een geval dan ook te worden ingesteld door een andere inspecteur van de betrokken regionale inspectie.

12. In deze aangelegenheid heeft W. echter ontkend met K. een persoonlijke band te hebben (gehad). Weliswaar kende hij de echtgenote van K. van de sportvereniging, waar zij zich van haar meisjesnaam bediende, maar hij had haar pas later, nadat de beslissing om beroep in te stellen was genomen, in verband gebracht met K. Weliswaar heeft verzoeker hier tegenin gebracht dat hem dit zeer onwaarschijnlijk leek omdat K. en W. in de buurt van elkaar woonden en werkten én gezien de verhoudingen binnen de vereniging, maar verzoeker heeft hiermee onvoldoende aannemelijk gemaakt dat W. en K. een dusdanig persoonlijke band met elkaar hadden dat sprake zou kunnen zijn van een zekere vooringenomenheid waardoor de noodzakelijke onpartijdigheid in gevaar zou kunnen komen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat W., teneinde een goede kennis van hem te verdedigen, oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van zijn recht om beroep aan te tekenen en zijn partijdigheid heeft verscholen achter het algemeen belang van de volksgezondheid.

In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

III. Ten aanzien van de beantwoording van verzoekers brieven

Bevindingen

1. Bij brief van 7 maart 2004 aan W. uitte verzoeker zijn bezwaren tegen het feit dat W. beroep had ingesteld tegen de uitspraak van het regionale tuchtcollege. Verzoeker verweet W. partijdigheid en bevooroordeeldheid waarbij hij aanvoerde dat W. in het verleden herhaaldelijk kritiek had geleverd op verzoeker en een persoonlijke band had met K. Verder had verzoeker bezwaren tegen de door W. aangevoerde beroepsgrond dat de uitspraak van het regionale tuchtcollege op niet aanvaardbare wijze het fenomeen 'conspiracy of silence' bevorderde én tegen al wat W. verder nog in het kader van zijn beroep had aangevoerd. Volgens verzoeker had W. 'op oneigenlijke wijze het algemeen volksgezondheidsbelang gebruikt met als uiteindelijk doel om (K; N.o.) te verdedigen.' Verzoeker besloot zijn brief met de opmerking dat hij het zeer op prijs zou stellen als W. zijn visie op deze bezwaren schriftelijk zou laten weten. W. deelde verzoeker hierop bij brief van 9 maart 2004 mee dat hij diens bezwaren niet deelde en dat hij geen behoefte had hierover met verzoeker in discussie te gaan. Mocht verzoeker wensen dat zijn bezwaren werden behandeld door de interne klachtencommissie van de inspectie, zou hij de bezwaren naar deze commissie doorgeleiden.

2. Bij brief van 10 maart 2004 deelde verzoeker W. mee dat hij zich juist om een officiële klacht te voorkomen, rechtstreeks tot hem had gewend. In de laatste alinea van zijn brief stelde verzoeker het volgende:

"In elk geval dank ik u voor uw snelle reactie op mijn brief. Ik zal mij beraden op de beste weg die ik nu kan volgen."

3. Nadat verzoeker telefonisch over de kwestie contact had gehad met P., inspecteur/stafjurist van de inspectie te Den Haag, tevens secretaris van de klachtadviescommissie van de inspectie, zond hij P. een brief, gedateerd 28 maart 2004. In deze brief schetste hij de gang van zaken rondom de melding bij de inspectie, de procedures bij de tuchtcolleges en de rol van W. hierbij. Zijn bezwaren kwamen goeddeels overeen met zijn bezwaren in zijn brief van 7 maart 2004. In zijn brief liet hij weten dat het nog steeds niet zijn directe doel was om W. officieel aan te klagen maar 'wanneer dit niet anders dan via een officiële klacht, dan moest dat maar'. Verzoeker sloot zijn brief af met de woorden 'Ik wacht in eerste instantie uw reactie op dit schrijven af'.

4. P. bevestigde de ontvangst van de brief schriftelijk op 13 april 2004. In een interne notitie van P. aan de Hoofdinspecteur voor de Curatieve Somatische Gezondheidszorg d.d. 16 april 2004 vermeldde P. dat verzoeker had aangegeven over de kwestie graag een gesprek te hebben. Verder stelde zij in de notitie dat verzoeker had laten weten niet te hechten aan een formele klachtafhandeling. Op 28 april 2004 berichtte P. verzoeker dat zijn brief in de tweede helft van mei zou worden beantwoord.

5. Verzoekers brief werd op 18 mei 2004 beantwoord door de betrokken hoofdinspecteur. In het briefhoofd was vermeld dat inlichtingen konden worden ingewonnen bij Pe., medewerker van betrokken regionale inspectie. De brief luidde als volgt:

“... Per brief van 28 maart 2004 wendde u zich tot de Inspectie voor de Gezondheidszorg met een klacht over (W; N.o.).

Uw klacht richt zich tegen het optreden van voornoemde inspecteur als procespartij namens IGZ, bij het hoger beroep bij het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg in de casus (...) met als zittingsdatum 19 februari 2004, waarin inmiddels uitspraak is gedaan bij beslissing van 29 april 2004. Als verantwoordelijk Hoofdinspecteur dien ik u als volgt te antwoorden.

In zijn algemeenheid acht ik het onjuist dat de ene procespartij de andere procespartij buiten de procesvoering om, aanspreekt op diens handelen tijdens de procesvoering. De rechter bepaalt de rechtsorde, de rechter bepaalt ook hetgeen toelaatbaar is tijdens de procesvoering. Partijen dienen bovendien vrij te zijn die argumenten te hanteren die hen goeddunken, het is vervolgens aan de rechter deze te wegen. Alleen al vanuit dit gezichtspunt acht ik het onjuist op uw klachten in te gaan.

In een eerder stadium heeft bovendien de plv. Inspecteur-generaal u kenbaar gemaakt dat (W; N.o.) namens de IGZ spreekt en niet vanuit de persoon. Een dergelijk besluit om hoger beroep in te stellen wordt ook niet op individuele basis genomen, evenmin is de procesvoering een individuele aangelegenheid. Er is mij ook niet gebleken dat van dit principe afgeweken is en (W; N.o.) heeft dienaangaande juist gehandeld.

Bovenal kan ik me niet vinden in uw suggestie dat er sprake geweest zou zijn van partijdigheid. U dient daarbij te bedenken dat het beroep zich niet tegen u richtte, maar tegen de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege (...) van 24 april 2003. Hiertegen had de Inspectie voor de Gezondheidszorg fundamentele bezwaren. Deze zijn gehonoreerd middels de uitspraak van 29 april 2004 van het Centraal Tuchtcollege. De rechter heeft in dezen gesproken.

Resumerend kom ik tot de conclusie dat (W; N.o.) geen verwijten zijn te maken over zijn optreden in deze kwestie. Het spijt mij dat u dit anders beleefd heeft...”

6. Verzoeker reageerde op deze brief met een brief aan de betrokken hoofdinspecteur, gedateerd 29 juni 2004. In zijn brief liet verzoeker weten dat hij zijn klacht over W. en zijn klacht over de wijze waarop de hoofdinspecteur had gereageerd op zijn klacht, middels de hoofdinspecteur, alsnog wilde voorleggen aan de interne klachtencommissie. P. en de Inspecteur-generaal voor de Gezondheidszorg zond hij een afschrift van zijn brief.

7. De betrokken hoofdinspecteur beantwoordde verzoekers brief op 19 juli 2004. Met betrekking tot verzoekers verzoek om de klacht voor te leggen aan de interne klachtencommissie liet de hoofdinspecteur weten dat tijdens een klachtbehandeling gebruik kan worden gemaakt van de mogelijkheid om advies te vragen aan de klachtadviescommissie, maar dat hij in dit geval van deze mogelijkheid geen gebruik

wenste te maken aangezien hij van mening was dat hij zelf een zorgvuldig oordeel over de klacht kon geven. Verder ging de hoofdinspecteur puntsgewijs in op verzoekers klachten over W. en over hem zelf. Geen van de klachten achtte hij gegrond, hoewel hij erkende dat niet juist was dat in het briefhoofd van zijn brief van 18 mei 2004 was vermeld dat inlichtingen konden worden ingewonnen bij Pe.

8. Verzoeker zond de Inspecteur-generaal voor de Gezondheidszorg en P. op 20 juli 2004 een afschrift van de brief van de hoofdinspecteur van 19 juli 2004. In zijn begeleidende brieven verzocht hij opnieuw om zijn klacht over W. en de betrokken hoofdinspecteur voor te leggen aan de interne klachtencommissie. Op 22 juli 2004 zond hij de hoofdinspecteur een brief waarin hij liet weten de Inspecteur-generaal voor de Gezondheidszorg te hebben verzocht om het handelen van zowel W. als het handelen van de hoofdinspecteur te laten beoordelen door de interne klachtencommissie. De Inspecteur-generaal voor de Gezondheidszorg en P. zond hij een afschrift van zijn brief. Op 22 augustus 2004 deelde P. verzoeker mee dat de Inspecteur-generaal van mening was dat de behandeling van zijn klacht door de hoofdinspecteur geheel was gebeurd overeenkomstig de daarvoor geldende procedure. Indien verzoeker het niet eens was met de behandeling van zijn klacht of de uitkomst daarvan, kon hij zich wenden tot de Nationale ombudsman.

9. In zijn verzoekschrift aan de Nationale ombudsman voerde verzoeker onder meer nog aan, dat er ten onrechte niet (inhoudelijk) was gereageerd op zijn brieven van 7 en 10 maart 2004, dat bij de afhandeling van zijn brief van 28 maart 2004 W. 'de regie' gehad aangezien de brief in feite was afgehandeld door een naaste medewerker van W., dat ten onrechte niet was ingegaan op zijn verzoek om over de kwestie een gesprek te hebben en dat ook verder de brief een onvoldoende reactie was op zijn brief van 28 maart 2004, én dat zijn klacht zoals die was verwoord in zijn brief van 29 juni 2004, was afgehandeld. Tenslotte liet hij weten het niet juist te vinden dat de klacht was afgehandeld door de betrokken hoofdinspecteur terwijl hij ook over deze hoofdinspecteur had geklaagd én had verzocht om behandeling door de klachtadviescommissie.

10. In reactie op dit onderdeel van de klacht zond de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport de Nationale ombudsman alle correspondentie met verzoeker in de periode maart - augustus 2004. De minister liet daarbij weten dat in voornoemde periode ook meermalen telefonisch contact was geweest met verzoeker en dat hij van mening was dat de beantwoording van verzoekers brieven zorgvuldig was geweest.

11. Verzoeker bleef in zijn reactie bij zijn eerder ingenomen standpunt.

Beoordeling

12. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit vereiste brengt mee dat op brieven van

burgers een duidelijk en op het onderwerp toegesneden reactie dient te volgen waarbij op alle door de burger aangegeven punten moet worden gereageerd.

13. Met zijn brief van 7 maart 2004 aan W. gaf verzoeker duidelijk aan met de inspecteur in discussie te willen gaan over het door W. bij het centrale tuchtcollege ingestelde beroep. Omdat de rechter zich over de zaak zou uitspreken, is het juist dat W. verzoeker in zijn brief van 9 maart 2004 liet weten niet met hem in discussie te willen gaan. Verder was het volkomen correct dat W. verzoeker wees op de mogelijkheid om een klacht tegen hem in te dienen en aanbod de klacht door te geleiden. Nu verzoeker zijn brief van 10 maart 2004 aan W. afsloot met de woorden dat hij W. dankte voor de snelle reactie op zijn brief en dat hij zich zou beraden welke weg hij het beste kon volgen, én hij ook verder in zijn brief niet aangaf dat hij een beantwoording daarvan verwachtte, was niet nodig dat W. op deze brief reageerde.

In dit opzicht is de onderzochte gedraging behoorlijk.

14. Uit verzoekers brief van 28 maart 2004 aan P. blijkt niet dat verzoeker over de kwestie een gesprek wenste met de inspectie. Uit de notitie van P. van 16 april 2004 aan de hoofdinspecteur blijkt echter dat verzoeker hierom wel telefonisch had verzocht. Om die reden had de hoofdinspecteur in zijn brief aan verzoeker van 18 mei 2004 op dit verzoek moeten ingaan ofwel met een uitnodiging voor een gesprek, ofwel met een gemotiveerde afwijzing van het verzoek. Dat dit niet is gebeurd is niet juist.

In dit opzicht is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

15. Nu verzoekers klacht betrekking had op het door W. ingestelde beroep en Pe., eveneens medewerker van de betrokken regionale inspectie, W. had vergezeld op de zitting van het centrale tuchtcollege, was de vermelding op de brief van 18 mei 2004 dat bij Pe. Inlichtingen konden worden ingewonnen, minder gelukkig. De hoofdinspecteur heeft dit dan ook erkend in zijn brief aan verzoeker van 19 juli 2004. Dit neemt niet weg dat de hoofdinspecteur met zijn ondertekening de volle verantwoordelijkheid voor de inhoud van de brief nam en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat W. in feite de regie in handen had bij de afhandeling van de brief. Als verzoeker bang was dat zijn klacht niet met de vereiste onpartijdigheid zou worden afgehandeld, had hij moeten ingaan op het aanbod van W. in zijn brief aan verzoeker van 9 maart 2004 om verzoekers bezwaren door te geleiden naar de interne klachtencommissie. Voor het overige is de brief van 18 mei 2004 een voldoende adequate reactie op verzoekers brief van 28 maart 2004 omdat de reactie voldoende duidelijk is en voldoende ingaat op wat door verzoeker naar voren is gebracht.

In dit opzicht is de onderzochte gedraging behoorlijk.

16. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Het vereiste brengt mee dat een bestuursorgaan binnengekomen grieven en klachten dient te herkennen en vervolgens dient te behandelen met in achtneming van de eisen die de Algemene wet bestuursrecht minimaal stelt aan de klachtbehandeling door een bestuursorgaan.

17. In zijn brief van 29 juni 2004 aan de hoofdinspecteur liet verzoeker duidelijk weten dat hij zowel een klacht had over W. als over de hoofdinspecteur zelf en dat hij wilde dat zijn klacht werd voorgelegd aan de interne klachtencommissie. Los van de bewoordingen die verzoeker gebruikte en het feit dat hij zijn brief richtte aan de hoofdinspecteur, is, mede gelet op de voorgeschiedenis - verzoeker kwam naar zijn idee niet "verder" met zijn klacht - duidelijk dat verzoeker vanaf dat moment een formele interne behandeling van zijn klacht wenste, dat wil zeggen een klachtbehandeling overeenkomstig hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond, onder 2.). Ook in zijn (latere) brieven aan P., aan de Inspecteur Generaal en aan de hoofdinspecteur, was hij hierin duidelijk.

18. In de procedure die de Inspectie voor de Gezondheidszorg hanteert voor de behandeling van klachten, wordt gesteld dat de hoofdinspecteur of de Inspecteur-generaal kan besluiten de klacht voor te leggen aan de klachtadviescommissie (zie Achtergrond, onder 3.). Het betreft hier een klachtadviescommissie zoals is genoemd in Afdeling 9.3 van hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht, zoals dat luidde in 2004. Indien de klachtadviescommissie niet wettelijk is voorgeschreven, bestaat voor het bestuursorgaan geen verplichting tot het instellen van een klachtadviescommissie. Het bestuursorgaan kan hiertoe echter wel besluiten (zie Achtergrond, onder 2.). In dit geval is geen sprake van een wettelijke verplichting tot het instellen van een klachtadviescommissie, maar van een situatie waarin per geval wordt bekeken of degene die is belast met de afhandeling van de klacht gebruik maakt van het advies van een klachtadviescommissie. Dit betekent echter niet dat indien wordt besloten om geen gebruik te maken van de klachtadviescommissie, niet behoeft te worden voldaan aan de aan een behoorlijke klachtbehandeling te stellen minimale eisen zoals die zijn opgenomen in Afdeling 9.2 (oud) van hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond, onder 2.).

19. Gelet op het feit dat verzoekers klacht zoals deze was verwoord in zijn brief van 29 juni 2004 tevens was gericht tegen de hoofdinspecteur, is met het afhandelen van de klacht door de hoofdinspecteur zelf, niet voldaan aan het in artikel 9:7 van de Algemene wet bestuursrecht gestelde dat de behandeling van de klacht geschiedt door een persoon die niet bij de gedraging waarop de klacht betrekking heeft, betrokken is geweest. Ook aan de overige bepalingen van hoofdstuk 9 is niet voldaan zoals het in artikel 9:10 bepaalde dat, behalve wanneer de klacht kennelijk ongegrond is, klager moet worden gehoord en dat van dit horen een verslag moet worden opgemaakt (zie Achtergrond, onder 2.).

In dit opzicht is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

De Nationale ombudsman ziet reden om op dit punt een aanbeveling te doen aan de minister van VWS.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de betrokken inspecteur, is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van de Inspectie voor de Gezondheidszorg, is niet gegrond wat betreft de wijze waarop is gereageerd op verzoekers brieven van 7 maart, 10 maart en 28 maart 2004, met uitzondering van het feit dat in de brief aan verzoeker van 18 mei 2004 niet is gereageerd op het verzoek van verzoeker om een gesprek. Op dit punt is de klacht gegrond wegens strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

gegrond wat betreft de wijze waarop is gereageerd op verzoekers brieven van 29 juni, 20 juli en 22 juli 2004 wegens strijd met het beginsel van fair play.

AANBEVELING

De minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport wordt in overweging gegeven te bevorderen dat in de klachtenregeling van de Inspectie voor de Gezondheidszorg duidelijk wordt opgenomen dat het feit dat geen advies zal worden ingewonnen bij de klachtadviescommissie geen gevolgen heeft voor de te volgen procedure bij interne klachtafhandeling.

Onderzoek

Op 21 augustus 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S te Rosmalen, met een klacht over een gedraging van een met name genoemde inspecteur van een regionale inspectie voor de gezondheidszorg en een gedraging van de Inspectie voor de Gezondheidszorg. Nadat verzoeker aanvullende informatie had verstrekt werd naar de gedragingen, die worden aangemerkt als gedragingen van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken inspecteur de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op alle brieven met bijlagen van verzoeker en de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport aan de Nationale ombudsman. Vanwege de omvang van het dossier worden de stukken hier niet afzonderlijk vermeld.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet van 23 december 1993, Stb. 690 Iwtr: 1 december 1997)

Artikel 73, eerste lid:

“Tegen een eindbeslissing van het regionale tuchtcollege kan binnen zes weken na de dag van verzending van het afschrift van die beslissing bij het centrale tuchtcollege beroep worden ingesteld door:

de klager, voor zover zijn klacht is afgewezen, of voor zover hij niet-ontvankelijk is verklaard;

degene over wie is geklaagd;

de in artikel 65, eerste lid, onder d, bedoelde hoofdinspecteur en regionale inspecteur.”

Artikel 75:

“Tegen een beslissing van het centrale tuchtcollege staat geen andere voorziening open dan cassatie in het belang der wet.”

2. Algemene wet bestuursrecht

Hoofdstuk 9, Afdeling 9.1, van de Algemene wet bestuursrecht, zoals dat luidde in 2004, bevat een aantal minimumvereisten waaraan de interne behandeling van klachten door een bestuursorgaan moet voldoen. Zo wordt bijvoorbeeld in artikel 9:7 bepaald dat de behandeling van de klacht geschiedt door een persoon die niet bij de gedraging waarop de klacht betrekking heeft, betrokken is geweest. Verder bepaalt artikel 9:10 dat, behalve wanneer de klacht kennelijk ongegrond is, klager moet worden gehoord en dat van dit horen een verslag moet worden opgemaakt. Afdeling 9.3 bevat aanvullende bepalingen voor een klachtadviesprocedure. Artikel 9:13 bepaalt dat deze procedure in aanvulling op afdeling 9.2 moet worden gevolgd indien dat bij wettelijk voorschrift of bij besluit van het bestuursorgaan is bepaald.

3. Interne klachtenregeling van de Inspectie voor de Gezondheidszorg

Op grond van de interne klachtenregeling van de Inspectie voor de Gezondheidszorg dient een klacht over een medewerker van de inspectie te worden ingediend bij de desbetreffende hoofdinspecteur en een klacht over een medewerker van de hoofdinspectie bij de Inspecteur-generaal voor de Gezondheidszorg die op hun beurt kunnen besluiten de klacht voor te leggen aan de klachtadviescommissie. In de regeling wordt niet uitdrukkelijk vermeld dat het feit dat géén advies wordt ingewonnen bij de klachtadviescommissie, geen gevolgen heeft van de te volgen procedure bij interne klachtafhandeling.